

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 26 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΜΕ ΤΗΝ
ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΗΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Δύο καταδικασμένοι για φόνο κρατούμενοι δραπέτευσαν νωρίς το πρωί κατά τη διάρκεια της μεταφοράς τους. Όταν οι δεσμοφύλακες που τους συνόδευαν σταμάτησαν σ' ένα πάρκινγκ του αυτοκινητοδρόμου Ε4, στο ύψος της Γκρένα, εκείνοι άρπαξαν την ευκαιρία και διέφυγαν στο δάσος.

Στο σημείο έσπευσαν ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, ωστόσο η αναζήτηση των δραπετών παραμένει μέχρι στιγμής άκαρπη.

Σύμφωνα με την εκπρόσωπο Τύπου της Σωφρονιστικής Υπηρεσίας Κάριν Μαλμ, οι φυγάδες δεν αποτελούν δημόσιο κίνδυνο.

Εφημερίδα Aftonbladet, 5 Ιουνίου

Η Φέι άναψε τη μηχανή του καφέ. Καθώς ετοιμαζόταν ο εσπρέσο της, κοίταξε έξω από το ψηλό παράθυρο της κουζίνας. Και, ως συνήθως, μαγεύτηκε από τη θέα.

Το σπίτι στο Ράβι είχε γίνει ο δικός της επίγειος παράδεισος. Το μέρος δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλο, διακόσιους μόνιμους κατοίκους είχε όλο κι όλο. Χρειαζόσουν περίπου πέντε λεπτά για να κάνεις τον γύρο του Ράβι, αν πήγαινες λίγο αργά. Αλλά καταμεσής στη μικρή πλατεία υπήρχε ένα ρεστοράν με τη νοστιμότερη πίτσα και τα καλύτερα ζυμαρικά που είχε φάει ποτέ της. Ήταν γεμάτο κάθε βράδυ. Πότε πότε το επισκέπτονταν τουρίστες, αλλά ειδικά τώρα προς τα τέλη Μαΐου είχαν αρχίσει να αυξάνονται: γάλλοι ποδηλάτες ή αμερικανοί συνταξιούχοι που είχαν νοικιάσει ένα τροχόσπιτο και εκπλήρωναν το όνειρό τους να δουν την Ιταλία, ενώ τα ενήλικα τέκνα τους αναρωτιόνταν γιατί οι γονείς τους επέμεναν να κάνουν τη ζωή τους αντί να φυλάνε τα εγγόνια τους.

Αλλά Σουηδοί δεν υπήρχαν.

Η Φέι δεν είχε δει Σουηδό εδώ από τότε που είχε αγοράσει το σπίτι, κάτι που αποτελούσε αποφασιστικό παράγοντα για την επιλογή τόπου. Στη Σουηδία ήταν πασίγνωστη, την ήξερε όλη η χώρα. Στην Ιταλία και ήθελε και χρειαζόταν να είναι ανώνυμη.

Το όμορφο παλιό σπίτι που είχε αγοράσει δεν ήταν μέσα στο χωριό, αλλά έξω από αυτό και σε απόσταση είκοσι λεπτών με τα πόδια. Βρισκόταν πάνω σ' έναν λόφο, με αμπέλια που σκαρφάλωναν την πλαγιά κι έφταναν μέχρι το σπίτι. Η Φέι λάτρευε να την ανεβοκατεβαίνει, να πηγαίνει ν' αγοράζει ψωμί, τυρί και

προσούτο. Βέβαια όλ' αυτά ήταν οι απόλυτες κοινοτοπίες για τη ζωή στην ιταλική επαρχία, αλλά εκείνη τ' απολάμβανε στο έπακρο. Το ίδιο και η μητέρα της η Ίνγκριντ, όπως φυσικά και η Σέρστιν με τη Ζιλιέν. Είχαν γίνει μια πολύ δεμένη τετράδα στα δύο χρόνια που είχαν περάσει από τότε που ο Τζακ, ο πρώην σύζυγος της Φέι, καταδικάστηκε σε φυλάκιση.

Η Σέρστιν και η Ίνγκριντ συναγωνίζονταν ποια θα κανάκευε περισσότερο τη Ζιλιέν, και τώρα που η Σέρστιν περνούσε συχνά πολύ χρόνο μακριά τους, η Ίνγκριντ τής έστελνε καθημερινά φωτογραφίες και ενημερώσεις για τη μικρή.

Ο εσπρέσο ήταν έτοιμος και η Φέι πήρε το φλιτζάνι της και διέσχισε το καθιστικό προς την πίσω μεριά του σπιτιού, εκεί όπου πλατσουρίσματα και χαρούμενες παιδικές φωνές μαρτυρούσαν την ύπαρξη πισίνας πριν καν τη δει κανείς. Λάτρευε το καθιστικό της. Της είχε πάρει καιρό να το διακοσμήσει, αλλά με υπομονή και με μία από τις ικανότερες διακοσμήτριες της Ιταλίας είχε διαμορφώσει το σπίτι της όπως ακριβώς το ήθελε. Το κτίριο είχε χοντρούς πέτρινους τοίχους που κρατούσαν έξω τη θερμοκρασία και το διατηρούσαν δροσερό ακόμα και τους πιο καυτούς καλοκαιρινούς μήνες, αλλά το έκαναν και λίγο σκοτεινό στο εσωτερικό του. Αυτό το είχαν διορθώσει με ογκώδη ανοιχτόχρωμα έπιπλα και διακριτικό φωτισμό. Τα μεγάλα παράθυρα στην πίσω μεριά άφηναν αρκετό φως να μπαίνει μέσα. Της άρεσε πολύ ο τρόπος με τον οποίο το καθιστικό σχεδόν ανεπαίσθητα μετατρέποταν σε βεράντα.

Η λευκή κουρτίνα τη χάιδεψε καθώς βγήκε έξω στην πισίνα. Ήπιε μια γουλιά εσπρέσο και κοίταξε τη μητέρα και την κόρη της, πριν αυτές την πάρουν χαμπάρι. Η Ζιλιέν είχε μεγαλώσει, με μαλλιά που είχαν γίνει σχεδόν άσπρα από τον πολύ ήλιο. Αποκτούσε σχεδόν καθημερινά νέες φακίδες και ήταν όμορφη.

υγιής, ευτυχισμένη. Όλα όσα ευχόταν γι' αυτήν η Φέι. Όλα όσα καθιστούσε εφικτά μια ζωή χωρίς τον Τζακ.

«Μαμά, μαμά, κοίτα, κολυμπώ χωρίς μπρατσάκια!»

Η Φέι χαμογέλασε και πήρε μια έκπληκτη έκφραση για να δείξει στην κόρη της πόσο μεγάλη τη θεωρούσε πια. Η Ζιλιέν κολυμπούσε στη βαθιά πλευρά της πισίνας, με κοπιαστικές κινήσεις σαν σκυλάκι, αλλά χωρίς τα μπρατσάκια με στάμπα τον αρκούδο Μπάμσε, τα οποία ήταν παρατημένα στην άκρη. Η μητέρα της Φέι κοιτούσε ανήσυχη το εγγονάκι της, καθισμένη κατά το ήμισυ μόνο, για να προλάβει να ριχτεί στο νερό σε περίπτωση ανάγκης.

«Ηρέμησε, μητέρα, τα καταφέρνει».

Η Φέι ήπια άλλη μια γουλιά εσπρέσο και διαπίστωσε ότι ο καφές της κόντευε να τελειώσει. Μετάνιωσε που δεν είχε κάνει καπουτσίνο.

«Επιμένει να κολυμπάει στα βαθιά» είπε η μητέρα της με μια δόση απελπισίας.

«Από τη μαμά της το πήρε».

«Ναι, ευχαριστώ για την πληροφορία, αλλά το ξέρω!»

Η Ίνγκριντ γέλασε και η Φέι σκέφτηκε ξαφνικά –για πολλοστή φορά μέσα σε αυτά τα δύο χρόνια– πόσο όμορφη ήταν η μητέρα της. Παρά τα όσα είχε τραβήξει στη ζωή της.

Οι μόνοι που γνώριζαν ότι η Ίνγκριντ και η Ζιλιέν ζούσαν ήταν η Φέι και η Σέρστιν. Για τον υπόλοιπο κόσμο ήταν και οι δύο νεκρές. Η Ζιλιέν δολοφονημένη από τον πατέρα της, ένα έγκλημα για το οποίο ο Τζακ εξέτιε τώρα ποινή ισόβιας φυλάκισης στη Σουηδία. Είχε φτάσει πολύ κοντά στο να συντρίψει τη Φέι. Η αγάπη της γι' αυτόν την είχε μετατρέψει σε θύμα. Αλλά στο τέλος αυτός ήταν που βρέθηκε πίσω από τα κάγκελα.

Η Φέι πήγε εκεί όπου ήταν η μητέρα της και κάθισε δίπλα της

σε μια πολυθρόνα από μπαμπού. Η Ίνγκριντ συνέχισε να κοιτάζει τη Ζιλιέν, ενώ όλο το κορμί της μαρτυρούσε ένταση.

«Πρέπει να φύγεις ξανά;» ρώτησε, χωρίς να πάρει το βλέμμα της από το εγγόνι της.

«Η επέκταση στις ΗΠΑ πλησιάζει με άλματα και έχουμε πολλή δουλειά με την έκδοση νέων μετοχών. Αν καταφέρω να εξασφαλίσω την εξαγορά στη Ρώμη, η εταιρεία αυτή θα γίνει μια πολύτιμη προσθήκη στη Revenge. Ο Τζοβάνι, ο ιδιοκτήτης, θέλει να πουλήσει, απλώς πρέπει να τον κάνω να συνειδητοποιήσει ότι η τιμή μου είναι η καλύτερη προσφορά που μπορεί να του δώσει κάποιος. Αλλά όπως όλοι οι άντρες υπερεκτιμά κατάφωρα την αξία του».

Η μητέρα της κοιτούσε με ανησυχία μια τη Φέι και μια τη Ζιλιέν.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί δουλεύεις τόσο πολύ. Έχεις ακόμη το δέκα τοις εκατό της Revenge και δεν χρειάζεται να σηκώσεις ποτέ ξανά ούτε το μικρό σου δαχτυλάκι με αυτά που έβγαλες από τις μετοχές σου».

Η Φέι ανασήκωσε τους ώμους και ήπιε τις τελευταίες γουλιές από τον εσπρέσο της.

«Ένα κομμάτι μου ευχαρίστως θα ήθελε να μείνει εδώ μαζί σας. Αλλά με ξέρεις τώρα. Θα πέθαινα από βαρεμάρα έπειτα από μια βδομάδα. Και ασχέτως από το τι ποσοστά έχω, η Revenge είναι το παιδί μου. Και είμαι ακόμη πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου. Επιπλέον νιώθω υπεύθυνη για όλες αυτές τις γυναίκες που μπήκαν μέσα κι έριξαν τα λεφτά τους για ν' αποκτήσουν μετοχές στη Revenge. Ουσιαστικά πήραν ένα ρίσκο μ' εμένα, με την εταιρεία, την οποία θέλω να συνεχίσω να διαχειρίζομαι. Και μια και το 'φερε η κουβέντα, σκέφτομαι σοβαρά ν' αγοράσω ξανά ένα μεγάλο μέρος των μετοχών, αν θελήσουν κάποιες να πουλήσουν. Όπως και να 'χει, θα είναι μια καλή έξοδος γι' αυτές».

Η μητέρα της ανασηκώθηκε λίγο όταν η Ζιλιέν έκανε στροφή στην άλλη άκρη της πισίνας.

«Ναι, ναι, η γυναικεία αδελφότητα και όλα αυτά» είπε. «Φοβάμαι ότι δεν έχω την ίδια άποψη μ' εσένα σχετικά με την αφοσίωση και την πίστη των γυναικών».

«Νέοι καιροί, μαμά. Οι γυναίκες έχουν ενωθεί. Εν πάση περιπτώσει, η Ζιλιέν δεν έχει πρόβλημα που θα πεταχτώ μέχρι τη Ρώμη, το συζητήσαμε νωρίτερα σήμερα».

«Το ξέρεις ότι σε θεωρώ πολύ ικανή; Ότι είμαι περήφανη για εσένα;»

Η Φέι έπιασε το χέρι της Ίνγκριντ.

«Το ξέρω, μαμά. Φρόντισε εσύ τη σκανταλιάρα μας τώρα και πρόσεχε μη μας πνιγεί, κι εγώ θα επιστρέψω σύντομα στο σπίτι».

Η Φέι πήγε στην άκρη της πισίνας όπου κολυμπούσε η ασθμαίνουσα Ζιλιέν, με τις απλωτές της να εναλλάσσονται με καταπόσεις χλωριωμένου νερού.

«Γεια σου, αγάπη μου, φεύγω τώρα!»

«Γεια σου, μ...»

Μια γερή γουλιά νερό έπνιξε τις υπόλοιπες συλλαβές, αφού η Ζιλιέν προσπάθησε να σηκώσει το χέρι να χαιρετήσει ενώ κολυμπούσε. Με την άκρη του ματιού της, η Φέι είδε την Ίνγκριντ να τρέχει προς το μέρος της μικρής.

Πήρε από το καθιστικό τις αποσκευές της· η λιμουζίνα που θα την πήγαινε στη Ρώμη λογικά θα είχε έρθει. Σήκωσε την όμορφη βαλίτσα Louis Vuitton, για να μη χαράξουν τα ροδάκια τα γυαλιστερά δάπεδα από σκούρο ξύλο, και κατευθύνθηκε προς την μπροστινή πόρτα. Όταν προσπέρασε το γραφείο της Σέρστιν, την είδε να κάθεται απορροφημένη μπροστά στον υπολογιστή με τα γυαλιά της στην άκρη της μύτης της, όπως πάντα.

«Τοκ τοκ, φεύγω τώρα...»

Η Σέρστιν δεν σήκωσε το βλέμμα, μια βαθιά ρυτίδα ανάμεσα στα φρύδια της φανέρωνε ανησυχία.

«Όλα εντάξει, Σέρστιν;»

Η Φέι δρασκελίσε μέσα στο δωμάτιο και άφησε κάτω τη βαλίτσα.

«Δεν ξέρω...» έκανε η Σέρστιν αργόσυρτα χωρίς να σηκώσει τα μάτια της από την οθόνη.

«Με κάνεις και ανησυχώ τώρα, υπάρχει κάποιο πρόβλημα με τις νέες μετοχές; Ή μήπως με την επέκταση στις ΗΠΑ;»

Η Σέρστιν κούνησε το κεφάλι.

«Δεν ξέρω ακόμη».

«Πρέπει ν' ανησυχώ;»

Η Σέρστιν καθυστέρησε ν' απαντήσει.

«Όχι... όχι ακόμη».

Ακουστήκε η κόρνα ενός αυτοκινήτου απέξω και η Σέρστιν έγνεψε προς την εξώπορτα.

«Πήγαινε τώρα. Τακτοποίησε τη δουλειά στη Ρώμη. Και μιλάμε μετά».

«Μα...»

«Σίγουρα δεν είναι τίποτα».

Η Σέρστιν χαμογέλασε καθησυχαστικά, αλλά καθώς η Φέι πήγαινε προς τη βαριά ξύλινη πόρτα είχε την αίσθηση ότι κάτι συνέβαινε, κάτι απειλητικό, και δεν μπορούσε να το βγάλει από το μυαλό της. Αλλά ό,τι πρόβλημα κι αν ήταν θα το έλυne. Έπρεπε να το λύσει. Όπως πάντα.

Μπήκε και κάθισε στη λιμουζίνα, έκανε νόημα στον οδηγό να ξεκινήσει και άνοιξε το μικρό μπουκάλι σαμπάνιας που την περιμήνευε. Κι ενώ το αυτοκίνητο κατευθυνόταν προς τη Ρώμη, η Φέι δοκίμασε σκεφτική λίγη σαμπάνια από το ποτήρι της.

Η Φέι κοίταξε το πρόσωπό της στον καθρέφτη του ασανσέρ. Τρεις κοστουμαρισμένοι άντρες την παρατηρούσαν με φανερό θαυμασμό. Άνοιξε την τσάντα μάρκας Chanel, σούφρωσε τα χείλη και με αργές κινήσεις τα πέρασε με το κραγιόν της Revenge φυσικά. Έφερε πίσω από το αυτί μια μακριά ξανθιά μπούκλα, βίδωσε το καπάκι με το χαραγμένο R στο κραγιόν, την ίδια στιγμή που το ασανσέρ έφτασε στο λόμπι και οι άντρες παραμέρισαν για να την αφήσουν να βγει πρώτη. Τα βήματα αντήχησαν στο λευκό μαρμαρίνο δάπεδο, ο νυχτερινός αέρας έκανε το κόκκινο φόρεμά της ν' ανεμίσει όταν ο πορτιέρης κράτησε ανοιχτά τα γυάλινα πορτόφυλλα για να περάσει.

«Ταξί, σινιόρα;» τη ρώτησε.

Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι, χαμογελαστή, χωρίς ωστόσο να επιβραδύνει το βήμα, κι έστριψε δεξιά βγαίνοντας στο πεζοδρόμιο. Δίπλα της η κυκλοφορία είχε μπλοκάρει. Αυτοκίνητα κόρναραν, οδηγοί έβριζαν πίσω από τ' ανοιχτά τους παράθυρα.

Η Φέι απολάμβανε την ελευθερία, να είναι μοναχική επισκέπτρια σε μια πόλη όπου δεν γνώριζε πολλούς και όπου κανείς δεν θ' απαιτούσε κάτι από εκείνη. Ελεύθερη από ευθύνες, ελεύθερη από ενοχές. Η συνάντηση με τον Τζοβάνι, τον ιδιοκτήτη της μικρής οικογενειακής εταιρείας καλλυντικών η οποία θα συμπλήρωνε την ήδη υπάρχουσα γραμμή παραγωγής της Revenge, είχε πάει μια χαρά. Μόλις ο Τζοβάνι συνειδητοποίησε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να της φερθεί δεσποτικά και ν' ασκήσει την αντρική κυριαρχία του πάνω της, ώστε να την πείσει να συμφωνήσει με τους όρους του, η συνάντησή τους απέβη προς όφελός της.

Η Φέι λάτρευε το παιχνίδι της διαπραγματεύσεως. Είχε συχνά άντρες απέναντί της και οι άντρες αυτοί έκαναν πάντα το λάθος να υποτιμήσουν τις ικανότητές της, βασισμένοι αποκλειστικά στο γεγονός ότι ήταν γυναίκα. Όταν οι ίδιοι αργότερα παραδέχονταν την ήττα τους, έβλεπες δύο τύπους αντρών. Εκείνους που έφευγαν από τη συνάντηση βράζοντας από οργή και με πολύ βαθύτερα ριζωμένο μισογυνισμό. Κι εκείνους που λάτρευαν και αποδέχονταν το κύρος και τις γνώσεις της, οι οποίοι έφευγαν από τη συνάντησή μ' ένα σκληρό εξόγκωμα στο παντελόνι και μια πρόταση για δείπνο αργότερα το βράδυ.

Όταν η Φέι βγήκε έξω στο κάπως ζεστό βράδυ, η πόλη παλλόταν γύρω της και ήξερε ότι θα την αγκάλιαζε με όλα όσα λαχταρούσε και η ίδια. Δεν είχε κανέναν προορισμό, απλώς βολτάριζε. Κάτι καλό θα της παρουσιαζόταν, αρκεί να άφηνε τον παλμό της πόλης να πλημμυρίσει το κορμί της.

Σύντομα θα έπρεπε να βάλει πάλι τη μάσκα της, να παίζει τον ρόλο που ήταν αναγκασμένη να υποδύεται στην πατρίδα της. Αλλά απόψε μπορούσε να είναι όποια ήθελε. Συνέχισε τον περίπατο κι έφτασε σε μια όμορφη λιθόστρωτη πλατεία. Περιπλανήθηκε ακόμα βαθύτερα στον λαβύρινθο των σοκακιών.

Πρέπει να χάσεις τον εαυτό σου για να μπορέσεις ν' αναστηθείς, σκέφτηκε.

Ένας άντρας εμφανίστηκε μέσα από τις σκιές, της πρότεινε με βραχνό ψιθύρισμα τηνπραμάτεια του. Η Φέι κούνησε απλώς αρνητικά το κεφάλι. Μια πόρτα λουσμένη στο κίτρινο φως των φανοστατών άνοιξε απαλά και δύο άτομα, ένας άντρας και μια γυναίκα, που περίμεναν απέξω μπήκαν μέσα.

Η Φέι σταμάτησε και κοίταξε γύρω της πριν κατευθυνθεί προς την πόρτα. Είδε ένα μικρό κουδούνι. Από πάνω της: μια κάμερα. Πάτησε το κουδούνι, αφουγκράστηκε για κάποιον ήχο, αλλά δεν

άκουσε τίποτα. Στο τέλος άκουσε το κλικ της κλειδαριάς και η πόρτα άνοιξε γλιστρώντας απαλά. Ένας τεράστιος χώρος –γεμάτος όμορφους ανθρώπους και το κουδούνισμα των κρυστάλλινων ποτηριών που τσούγκριζαν– πρόβαλε μπροστά της. Στο βάθος υπήρχε ένας γυάλινος τοίχος και πέρα απ’ αυτόν μια θαυμάσια και μεγαλοπρεπής βεράντα.

Τα φωτισμένα ερείπια του Κολοσσαίου έλαμπαν σαν συντριμμένο διαστημόπλοιο κάνα χιλιόμετρο πιο πέρα.

Σ’ έναν μεγάλο καθρέφτη με χρυσή κορνίζα μπόρεσε να δει τις καλοντυμένες, απρόσωπες σκιές να κουβεντιάζουν σε παρέες πίσω της. Οι γυναίκες ήταν νέες, όμορφες και βαμμένες με γούστο, ντυμένες με κομψά κοντά φορέματα. Οι άντρες ήταν κατά κανόνα λίγο μεγαλύτερης ηλικίας, αν και φαίνονταν όμορφοι κι αυτοί, εξέπεμπαν εκείνη την ηρεμία και την αυτοπεποίθηση που συχνά προσφέρει ο πλούτος. Τα μικρά σπαράγματα συζητήσεων που έφταναν στ’ αυτιά της ήταν στα ιταλικά. Ποτήρια γέμιζαν ασταμάτητα, άδειαζαν, ξαναγέμιζαν.

Λίγο πιο πέρα φιλιόταν ένα νεαρό ζευγάρι. Η Φεί τούς κοίταξε σαν μαγεμένη, δεν μπορούσε να ξεκολλήσει το βλέμμα από πάνω τους. Ήταν νέοι, γύρω στα είκοσι πέντε. Εκείνος ήταν ψηλός, όμορφος με τον ιταλικό τρόπο, με ταιριαστά αξύριστο πρόσωπο, με ίσια μύτη και τα σκούρα μαλλιά του με χωρίστρα στο πλάι. Εκείνη φορούσε ένα υπόλευκο ακριβό φόρεμα που ήταν κολλητό στους γοφούς και τόνιζε τη λεπτή μέση της. Τα σκούρα καστανά μαλλιά της τα είχε απλώς πιασμένα ψηλά.

Ήταν ολοφάνερο ότι ήταν ερωτευμένοι, αφού δεν έλεγαν να πάρουν τα χέρια τους ο ένας από τον άλλον. Τα μακριά δάχτυλά του γλιστρούσαν επανειλημμένως στη μέσα μεριά των μαυρισμένων μηρών της. Η Φεί χαμογέλασε. Όταν το βλέμμα της συναντήθηκε με το βλέμμα της γυναίκας, δεν το έστρεψε αλλού, αλλά

συνέχισε να κοιτάζει ήρεμα το ζευγάρι. Έφερε το ποτήρι με το ποτό της, ένα ουίσκι σάουερ, στο στόμα. Κάποτε ήταν κι αυτή το ίδιο ερωτευμένη. Αλλά ο έρωτάς της την είχε οδηγήσει σε ασφυκτική κατάσταση, την είχε κάνει μια άβουλη μάζα σ' ένα χρυσό κλουβί.

Οι σκέψεις της διακόπηκαν όταν η νεαρή γυναίκα ήρθε κοντά της.

«Εγώ κι ο άντρας μου αναρωτιόμαστε αν θα ήθελες να πάρεις ένα ποτό μαζί μας» είπε στ' αγγλικά.

«Δεν φαίνεται να χρειάζεστε παρέα» είπε η Φέι διασκεδάζοντάς το.

«Τη δική σου παρέα θέλουμε. Είσαι πολύ όμορφη».

Την έλεγαν Φραντσέσκα, ήταν γεννημένη στο Πόρτο Αλέγκρε, στη βραζιλιάνικη ακτή του Ατλαντικού, εργαζόταν ως μοντέλο και ζωγράφιζε πίνακες. Εκείνος λεγόταν Ματέο, η οικογένειά του είχε μια αυτοκρατορία ξενοδοχείων και ρεστοράν, ζωγράφιζε κι αυτός, αλλά όχι εξίσου καλά με τη Φραντσέσκα, όπως ομολόγησε ο ίδιος μ' ένα ντροπαλό χαμόγελο. Ήταν φιλικοί, ευγενικοί και την έκαναν να γελάει. Η όρεξή τους για ζωή και η ανεμελιά τους ήταν μεταδοτικές. Η Φέι παρασύρθηκε και ήπιε άλλα δύο ποτά. Τη συνεπήραν η ομορφιά, τα νιάτα και ο έρωτάς τους, χωρίς ωστόσο να ζηλεύει. Δεν της έλειπε άντρας. Ήθελε να ελέγχει η ίδια τη ζωή της χωρίς να λαμβάνει υπόψη της και άλλους. Αλλά της άρεσε πολύ να βλέπει αυτούς τους δύο μαζί.

Έπειτα από μία ώρα ο Ματέο ζήτησε συγγνώμη και κατευθύνθηκε προς την τουαλέτα.

«Θα φύγουμε μετά» είπε η Φραντσέσκα.

«Κι εγώ, αύριο επιστρέφω σπίτι μου».

«Θέλεις να έρθεις μαζί μας για λίγο και να συνεχίσουμε τη βραδιά;»

Η Φέι σκέφτηκε την πρόταση χωρίς να πάρει το βλέμμα της από τη γυναίκα. Τον ύπνο που θα έχανε θα μπορούσε να τον αναπληρώσει στο ταξίδι της επιστροφής. Δεν ήθελε να τελειώσει η βραδιά, όχι ακόμη. Ήθελε να απολαύσει κι άλλο τη συντροφιά αυτού του ζευγαριού.

Το ταξί φρέναρε μπροστά σ' ένα ψηλό επιβλητικό κτίριο. Όταν ο Ματέο πλήρωσε και βγήκαν, ένας πορτιέρης με στολή τούς άνοιξε την πόρτα της εισόδου. Το διαμέρισμα ήταν στον τελευταίο όροφο, με μεγάλα πανοραμικά παράθυρα που έβλεπαν σ' ένα όμορφο πάρκο. Στους τοίχους κρέμονταν ασπρόμαυρες φωτογραφίες, κι όταν η Φέι τις κοίταξε προσεκτικότερα, είδε ότι πολλές από αυτές απεικόνιζαν τη Φραντσέσκα. Τα ηχεία φύσηξαν κι αμέσως μετά ξεχύθηκε στον χώρο ιταλική ποπ μουσική. Πίσω της ο Ματέο έβαζε ποτά σ' ένα μπαράκι με ρόδες, ενώ η Φραντσέσκα τής έλεγε μια ιστορία που έκανε τη Φέι να γελάει δυνατότερα απ' όσο είχε γελάσει εδώ και πάρα πολύ καιρό.

Οι δυο γυναίκες κάθισαν σ' έναν τεράστιο μπεζ καναπέ δίπλα δίπλα. Ο Ματέο τούς έδωσε τα ποτά και κάθισε κι αυτός, από την πλευρά της Φέι. Ένιωθε τη μέθη ευχάριστη στο κεφάλι της, το αχολόι από τον δρόμο κάτω την ηρεμούσε, παρόλο που όλο της το κορμί κραύγαζε γεμάτο προσμονή και ένταση.

Η Φραντσέσκα άφησε το ποτό της στο τραπεζάκι του καναπέ, έγειρε προς τη Φέι, μετακίνησε με απαλά δάχτυλα την τιράντα του φορέματός της και τη φίλησε στην κλειδα. Καυτά κύματα διαπέρασαν το σώμα της. Ο Ματέο έστρεψε το κεφάλι της προς τον ίδιο, τα χείλη τους πλησίασαν, εκείνος όμως έγειρε την τελευταία στιγμή, άγγιξε απαλά με το στόμα τον λαιμό της και τη δάγκωσε παιχνιδιάρικα, πριν τη φιλήσει. Το χέρι της Φραντσέσκα

τη χάρεινε στον μηρό, προς τα πάνω, σταμάτησε την τελευταία στιγμή και μετά μετακινήθηκε πειραχτικά στον κόκκυγα. Όλα έμοιαζαν με όνειρο.

Έγδυσαν πρώτα τη Φέι, μετά γδύθηκαν κι αυτοί.

«Θέλω να δω εσάς τους δύο» ψιθύρισε η Φέι. «Μαζί».

Στο μυαλό της αναδύθηκε το πρόσωπο του Τζακ, σκέφτηκε τις φορές που της είχε προτείνει να καλέσουν κι άλλη μια γυναίκα μαζί τους. Η Φέι είχε αρνηθεί. Όχι πως δεν της άρεσε η ιδέα, αλλά επειδή πάντοτε φαινόταν πως εκείνος το ήθελε ξεκάθαρα για τον εαυτό του. Για τη Φραντσέσκα και τον Ματέο ήταν διαφορετικά. Η Φέι ήταν εκεί και για τους δύο. Όχι επειδή είχαν κουραστεί ο ένας από τον άλλον, αλλά επειδή ο έρωτάς τους και η έλξη που ένιωθαν ήταν τόσο ισχυρά, ώστε ξεχειλίζουν και έφταναν για έναν ακόμα. Κι η Φέι αυτό το απολάμβανε.

Βόγκηξε όταν ο Ματέο την έκανε να σκύψει μπροστά, πάνω από τη Φραντσέσκα, και μπήκε μέσα της από πίσω. Η Φέι βρέθηκε να κοιτάζει τα ορθάνοιχτα μάτια της Βραζιλιάνας, ενώ το ταίρι της μπαινόβγαινε μέσα της. Το στόμα της Φραντσέσκα ήταν μισάνοιχτο, το βλέμμα ερευνητικό, έντονο.

«Μου αρέσει να σε βλέπω να τη γαμάς, αγάπη μου» ψιθύρισε η Φραντσέσκα στον Ματέο.

Ήταν απλώς ένα εργαλείο γι' αυτούς. Που συμμετείχε ισότιμα μολαταύτα.

Όταν ο Φέι πλησίαζε σε οργασμό, ο Ματέο τραβήχτηκε και βγήκε από μέσα της. Ο καναπές ήταν ένα συνονθύλευμα από γυμνά, ιδρωμένα κορμιά. Η Φέι δεν είχε ποτέ άλλοτε ζήσει κάτι τόσο οικείο και προσωπικό όσο δύο όμορφους, ερωτευμένους ανθρώπους που γαμιούνται. Και να είναι κι η ίδια μέρος τους, ένα εργαλείο, ένα μέσο που ενίσχυε την απόλαυσή τους. Έτρεμε σύγκορμη όταν η Φραντσέσκα μετακινήθηκε δίπλα της. Στάθηκαν

κι οι δύο μπροστά του στον καναπέ, σκυμμένες, και τον άφησαν να μετακινεί το πέος του από τη μία στην άλλη. Στο τέλος η Φέι ήρθε σε οργασμό. Ο Ματέο δεν μπόρεσε ούτε αυτός ν' αντέξει, η ανάσα του έγινε πιο βαριά.

«Μέσα της» είπε λαχανιασμένη η Φραντσέσκα.

Η Φέι τον ένωσε να σκληραίνει κι άλλο πριν εκραγεί σε οργασμό.

Στη συνέχεια ξάπλωσαν στο μεγάλο κρεβάτι στο υπνοδωμάτιο, και οι τρεις. Λαχανιασμένοι μοιράστηκαν ένα τσιγάρο. Η Φέι ρύθμισε το ξυπνητήρι του κινητού της κι έπειτα προσπάθησε να κοιμηθεί. Μισή ώρα αργότερα παράτησε τις προσπάθειες. Κατάφερε ν' απαγκιστρωθεί από τ' άλλα κορμιά και σηκώθηκε χωρίς να ξυπνήσει το ζευγάρι. Εκείνοι κινήθηκαν λίγο, αγκαλιάστηκαν και ήρθαν πιο κοντά, στο ζεστό σημείο του κρεβατιού όπου πριν από λίγο ήταν ξαπλωμένο το κορμί της Φέι.

Γυμνή έβαλε ένα ποτήρι σαμπάνια από μια ήδη ανοιχτή μπουκάλα, πήρε το ποτήρι και το μπουκάλι και βγήκε έξω στο μπαλκόνι. Η πόλη έβριθε από ήχους και φως, κι η Φέι άραξε σε μια καρέκλα με τα πόδια στην κουπαστή του μπαλκονιού. Ένα ζεστό καλοκαιρινό αεράκι χαίδευε το γυμνό κορμί της, το έκανε να ριγεί και να γαργαλιέται. Αλλά αυτό που έπρεπε να ήταν μια τέλεια στιγμή καταστράφηκε μόλις σκέφτηκε την έκφραση που είχε πάρει το πρόσωπο της Σέρστιν όταν κοιτούσε την οθόνη του υπολογιστή στο γραφείο της, λίγο πριν η Φέι αναχωρήσει. Δεν ήταν πολλά τα πράγματα που μπορούσαν ν' αναστατώσουν τη Σέρστιν. Ήταν βράχος και πάνω της οι άλλοι βράχοι θρυμματίζονταν. Άρα κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά.

Η Φέι ήπιε μια γουλιά σαμπάνια με τις σκέψεις της να οργιάζουν. Υπήρχαν τόσα και τόσα που θα μπορούσαν να πάνε στραβά με μια εταιρεία σαν τη Revenge, και ειδικά με τα μεγάλα

ανοίγματα στα οποία προχωρούσαν το τελευταίο διάστημα. Πολλά λεφτά, μεγάλες επενδύσεις, μεγάλα κέρδη αλλά και μεγάλα ρίσκα. Τίποτα δεν ήταν σίγουρο. Τίποτα δεν ήταν σταθερό κι ακλόνητο. Κι αν κάποιος το ήξερε καλά αυτό, ήταν σίγουρα η Φέι.

Στράφηκε και κοίταξε πίσω. Είδε το όμορφο ζευγάρι στο κρεβάτι και χαμογέλασε. Όχι, δεν ήθελε να σκέφτεται τώρα την ανήσυχη έκφραση της Σέρστιν, δεν ήθελε να σκέφτεται όλα αυτά που την περίμεναν. Ήθελε κάτι άλλο.

Η ΜΑΧΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΑΚΟΜΗ...

Πάνω που η Φέι πίστεψε ότι όλα ήταν εντάξει, η ίδια της η ύπαρξη απειλείται ακόμα μια φορά. Έχει φτιάξει τη ζωή της στο εξωτερικό, ο πρώην σύζυγός της είναι στη φυλακή και η εταιρεία της Revenge καλπάζει προς την επιτυχία. Τη στιγμή όμως που η Revenge ετοιμάζεται να κατακτήσει τις ΗΠΑ, μια νέα απειλή κάνει την εμφάνισή της και η Φέι αναγκάζεται να επιστρέψει στη Στοκχόλμη.

Θα ρισκάρει να αφήσει πίσω της όλα αυτά για τα οποία πάλεψε τόσο σκληρά; Ή θα καταφέρει να αναγεννηθεί από τις στάχτες και να ανακτήσει τον έλεγχο; Με τη βοήθεια μιας επίλεκτης ομάδας γυναικών ξεκινάει να μάχεται για να σώσει ό,τι της ανήκει – για να σώσει τα αγαπημένα της πρόσωπα αλλά και τον ίδιο της τον εαυτό.

**Μετά το απόλυτο μπεστ σέλερ *Το χρυσό κλουβί*,
το δεύτερο μέρος της διλογίας με πρωταγωνίστρια τη Φέι.
Μια δραματική ιστορία προδοσίας, εκδίκησης
και γυναικείας αλληλεγγύης.**

ISBN:978-618-03-2037-4

9 786180 320374

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82037